

JESSICA TOWNSEND

NEVERMOOR

Les
PROVES *de la*
MORRIGAN
CORB

Estrella Polar

NEVERMOOR

LES PROVES DE LA MORRIGAN CORB

JESSICA TOWNSEND

Traducció d'Albert Vitó i Anna Puente

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: Nevermoor. *The Trials of Morrigan Crow*

Publicat mitjançant acord amb Lennart Sane Agency

AB.

© del text: Jessica Townsend, 2017

© de la traducció: Albert Vitó i Anna Puente, 2018

© de les il·lustracions de coberta i d'interior: Jim

Madsen, 2017

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2018

ISBN: 978-84-9137-580-7

Dipòsit legal: B. 10.261-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

LA CORB MALEÏDA

*Hivern de l'Onze
(Tres dies abans)*

El gat de la cuina era mort, i tot per culpa de la Morrigan. No sabia com havia passat, ni quan. Va pensar que la bèstia devia haver menjat alguna cosa verinosa aquella nit. No presentava cap ferida que suggerís l'atac d'una guineu o d'un gos. A banda d'una crosteta de sang a la comissura de la boca, semblava que dormís, tot i que en realitat estava fred i rígid.

Quan en va trobar el cadàver, sota la claror tènue de l'albada, la Morrigan se li va ajupir al costat, arrufant el front, i li va acariciar el pelatge negre, des del cap fins a la punta de la cua.

—Em sap greu, gat de la cuina —va murmurar.

La Morrigan va rumiar quin seria el millor lloc per enterrar-lo, i

si podria demanar a la seva àvia algun llençolet de fil per embolcallar-lo. Al final va decidir que no era bona idea, que valia més fer servir una de les seves camises de dormir.

La cuinera va obrir la porta del darrere per peixar els gossos amb les sobralles del dia anterior, però la presència de la Morrigan la va agafar tan desprevinguda que per poc no li cau la galleda. La velleta es va fixar en el gat mort i va prémer els llavis en una línia fina.

—Millor ell que jo, gràcies a Déu —va murmurar, tocant la fusta del marc de la porta. Va fer un petó al penjoll que li envoltava el coll i va mirar la Morrigan de reüll—. Em queia bé, aquest gat.

—A mi també —va dir la Morrigan.

—Sí, ja ho veig —va respondre ella, amb un deix amarg a la veu. La Morrigan va veure com reculava centímetre a centímetre, amb cautela—. I ara passi cap a dins. L'esperen al despatx.

La Morrigan va entrar de seguida i es va aturar un moment a prop de la porta que comunicava la cuina amb el passadís. Va veure com la cuinera agafava un tros de guix i escrivia a la pissarra «El gat de la cuina s'ha mort», al capdavall d'una llarga llista en què les darreres entrades havien estat «El peix s'ha pudrit», «El vell Tom ha patit un atac de cort», «Més inundacions al nord» i «S'han tacat de salsa les millors estoballes».

—Li puc recomanar uns quants psicòlegs infantils excel·lents de la zona metropolitana de Colldexacal.

La nova assistenta social no havia ni tocat el te amb galetes. De bon matí havia fet un trajecte en tren de dues hores i mitja des de la capital i havia arribat al Palau Corb caminant des de l'estació de tren sota un plugim empipador. Tenia els cabells molls, enganxats al cap, i duia l'abric regalimant. La Morrigan intentava pensar en alguna

cosa que pogués compensar-la més que un simple te amb galetes, però la dona tampoc no hi semblava interessada.

—El te no l’he preparat jo —va dir la Morrigan—. Si és això el que l’amoïna.

La dona la va ignorar.

—El doctor Erol té molt renom per la seva tasca amb nens maleïts. Segur que n’ha sentit a parlar. La doctora Llewellyn també està molt ben considerada, si prefereix un tracte més amable, més maternal.

El pare de la Morrigan es va escurar la gola, incòmode.

—No caldrà, no.

En Corvus havia desenvolupat un tic subtil a l’ull esquerre que només se li presentava durant aquelles reunions mensuals obligatòries, i la Morrigan ho interpretava com un clar indicador de la mandra que li feien, només comparable a la que sentia ella. Deixant de banda els cabells negres com el carbó i el nas tort, era l’única cosa que tenia en comú amb el seu pare.

—A la Morrigan no li cal anar a teràpia —va prosseguir—. És una nena molt madura. Coneix de sobres la seva situació.

L’assistenta social va gosar mirar un moment la Morrigan, que estava asseguda al seu costat, al sofà, intentant conservar la serenitat. Aquelles visites sempre eren una murga.

—Canceller, no voldria semblar desconsiderada, però... se’ns esgota el temps. Tots els experts coincideixen que estem entrant al darrer any d’aquesta Era. El darrer any abans de la Negranit.

La Morrigan va desviar la mirada cap a la finestra, buscant una distracció, com feia sempre que algú esmentava aquella paraula.

—Cal que sigui conscient que es tracta d’un període de transició important per a...

—Té la llista? —va dir en Corvus, amb un bri d’impaciència a la veu i la mirada clavada al rellotge que penjava a la paret del despatx.

—És... és clar.

L'assistenta social va treure un full de la carpeta, tremolant de manera quasi imperceptible. La Morrigan va pensar que aquella dona se n'estava sortint prou bé, tenint en compte que només era el segon cop que els visitava. L'anterior amb prou feines havia gosat alçar la veu per damunt d'un xiuxiueig i hauria considerat un mal averany seure a la mateixa peça de mobiliari que la Morrigan.

—Vol que l'hi llegeixi en veu alta? És força curta, aquest mes. Molt bé. La felicito, senyoreta Corb —va dir, encara tensa.

La Morrigan no sabia què dir. No trobava just atribuir-se un mèrit que no podia controlar.

—Començarem amb els incidents que exigeixen compensacions: el consistori de Colldexacal ha sol·licitat set-cents kreds pels desperfectes que va patir una glorieta durant una granissada.

—Em pensava que havíem quedat que els incidents causats per condicions meteorològiques extremes ja no s'atribuirien més a la meva filla —va dir en Corvus—. Després d'aquell incendi forestal a Ulf que al final va resultar provocat. Se'n recorda?

—Sí, canceller. Però, segons un testimoni, aquest cop va ser culpa de la Morrigan.

—Quin testimoni? —va preguntar en Corvus.

—Un treballador de l'oficina de correus va sentir com la senyoreta Corb comentava a la seva àvia que darrerament hi feia molt bon temps, a Colldexacal. —L'assistenta social va consultar les seves anotacions—. Al cap de quatre hores va començar a pedregar.

En Corvus va esbufegar profundament i es va reclinar a la butaca mentre llançava una mirada àirada a la Morrigan.

—D'acord, continuï.

La Morrigan va arrufar les celles. Mai de la vida no havia comentat que «darrerament hi feia molt bon temps, a Colldexacal». Recordava haver-se dirigit a la seva àvia mentre eren a l'oficina de correus per dir-li: «Fa calor, eh?». Però no era el mateix, ni de bon tros.

—Un veí de la ciutat, en Thomas Bratchett, va morir fa poc d'un atac de cor. Era...

—El nostre jardiner, sí. Ja ho sé —la va interrompre en Corvus—. Una tragèdia. Les hortènsies se n’han ressentit molt. Morrigan, què li vas fer, a aquell pobre home?

—No res.

—No res? —va fer en Corvus, escèptic—. Res de res?

Ella hi va donar un parell de voltes.

—Li vaig dir que els parterres feien molt de goig.

—Quan?

—Fa un any, més o menys.

En Corvus i l’assistenta social es van mirar. La dona va sospirar lleugerament.

—La família del jardiner ha estat molt generosa. Només li demanen que pagui les despeses del funeral, la manutenció dels néts fins que arribin a la universitat i que faci una donació a la seva organització benèfica preferida.

—De quants néts estem parlant?

—De cinc.

—Digui’ls que només me n’encarregaré de dos. Continui.

—El director de l’escola privada de Colldexacal... Ai! —La dona va fer un bot, espantada, quan la Morrigan es va inclinar cap endavant per agafar una galeta, però es va tornar a calmar tan bon punt es va adonar que no havia intentat establir contacte físic—. Daixon-ses... sí. El director de l’escola, deia, al final ens ha enviat la factura dels danys de l’incendi. Amb dos mil kreds n’hi hauria d’haver prou.

—Segons els diaris, la cuinera de l’escola es va deixar els fogons encesos a la nit —va explicar la Morrigan.

—Efectivament —va corroborar l’assistenta social, amb els ulls clavats al full que tenia davant—. I la cuinera en qüestió va confirmar que va passar per davant d’aquesta casa i la va veure a vostè al jardí.

—I què?

—Doncs que vostè va establir contacte visual amb ella.

—No és cert. —La Morrigan va notar que començava a bullir-li la

sang. Aquell incendi no havia estat culpa seva. Mai no havia establert contacte visual amb ningú. Coneixia les normes a la perfecció. La cuinera de l'escola havia fet creure allò als diaris per espolsar-se la responsabilitat del damunt.

—Tot plegat consta a l'informe policial.

—És una mentidera. —La Morrigan es va tombar cap al seu pare, però l'home va evitar mirar-la als ulls. De debò s'havia cregut que havia estat culpa seva? La cuinera havia reconegut que s'havia deixat els fogons encesos! Aquella injustícia va provocar que se li formessin diversos nusos a l'estómac—. Menteix. Jo mai no...

—Ja n'hi ha prou —li va etzibar en Corvus.

La Morrigan es va aclofar a la cadira amb els braços encreuats a l'alçada del pit. El seu pare es va aclarir la gola un altre cop i va sentir en direcció a la dona.

—Faci'm arribar la factura. I acabi de llegir la llista, sisplau. Tinc un munt de reunions, avui.

—A-això és tot pel que fa als assumptes financers —va dir ella, abans de traçar una ratlla horitzontal al final de la pàgina amb una mà tremolosa—. Aquest mes, la senyoreta Corb només haurà d'escriure tres cartes de disculpa. Una per a una veïna, la senyora Calpurnia Malouf, que s'ha trencat el maluc...

—Massa vella per patinar sobre gel —va murmurar la Morrigan.

—Una altra per a la Fàbrica de Melmelades de Colldexacal, per un lot defectuós, i una altra per a un tal Pip Gilcresta, un noi que la setmana passada va perdre el gran concurs de lletrejar paraules de l'estat de la Gran Llobera.

La Morrigan va fer uns ulls com unes taronges.

—Però si només li vaig desitjar sort!

—Precisament per això, senyoreta Corb —va dir l'assistenta social mentre passava la llista a en Corvus—. Ja ho hauria de saber. Cancellar, tinc entès que està buscant un altre professor particular, oi? En Corvus va esbufegar.

—Els meus assistents han parlat amb totes les agències de Coll-

dexacal, i amb algunes de la capital i tot, però, pel que sembla, al nostre gran estat cada cop escassegen més els professors particulars —va dir, alçant una cella per expressar els seus dubtes.

—Què li va passar a la senyoreta... —L'assistenta social va consultar les seves notes— ...Linford, es deia, oi? El darrer cop que vam parlar, vostè em va dir que feia molt bona feina.

—Era una dona dèbil —va dir en Corvus amb menyspreu—. Amb prou feines va durar una setmana. Una tarda va marxar i no va tornar mai més. Ningú no s'explica per què.

No era cert. La Morrigan sabia per què.

La por que la senyoreta Linford sentia envers la maledicció li impedia estar-se a la mateixa habitació que la seva alumna. La Morrigan trobava estrany i poc digne que algú li cridés les conjugacions verbals del grommish des de l'altra banda d'una porta. A la Morrigan li havia anat pujant la mosca al nas, fins que al final havia passat una estilogràfica trencada pel forat del pany i havia bufat amb força per un extrem per ruixar-li la cara amb tinta negra. Estava disposada a admetre que no havia estat l'acte més noble de la seva vida.

—Al Centre de Registre tenim una llista de mestres que estan avesats a treballar amb infants maleïts. És una llista molt breu —va dir l'assistenta social, arronsant les espatlles—, però potser hi troba algú que...

En Corvus va alçar una mà per aturar-la.

—No cal.

—Disculpi?

—Ho ha dit vostè mateixa. No falta gaire per a la Negranit.

—Sí, però... és cosa d'un any...

—Tant se val. Seria una pèrdua de temps i de diners, a aquestes altures. No troba?

La Morrigan va alçar la mirada i va notar un rampell d'angoixa davant les paraules del seu pare. Fins i tot l'assistenta social semblava sorpresa.

—Amb tots els respectes, canceller: al CRIM, el Centre de Registre d'Infants Maleïts, no considerem pas que sigui una pèrdua de

temps. Creiem que l'educació és una part important de la infantesa de qualsevol persona.

En Corvus va entretancar els ulls.

—Miri, em sembla inútil pagar una educació quan es tracta d'una infantesa que aviat quedarà interrompuda. Personalment, penso que aquest tema no ens hauria d'haver amoïnant en cap moment. Hauria valgut més la pena enviar a escola els meus gossos de caça; tenen una esperança de vida més llarga i em resulten molt més útils.

La Morrigan va deixar anar un esbufec brusc, com si el seu pare li acabés d'etzibar un cop de puny a la boca de l'estómac.

Vet aquí l'evidència que s'havia entestat a passar per alt. Podia ignorar-la, però mai no podria oblidar-la. Tant ella com qualsevol altre infant maleït n'eren plenament conscients, ho duïen tatuat al cor: «Moriré a la Negrant».

—Posaria la mà al foc que els meus col·legues del Partit de Mardeglaç estarien d'acord amb mi —va prosseguir en Corvus, fulminant amb la mirada l'assistenta social i sense fer cas de la inquietud de la Morrigan—. Sobretot els que porten els comptes del petit departament on treballa vostè.

Es va produir un llarg silenci. L'assistenta social va mirar la Morrigan de reüll i va començar a recollir les seves coses. La Morrigan va detectar un bri de llàstima al rostre de la dona, cosa que li va provocar un odi desfermat cap a ella.

—Molt bé. Faré arribar la seva decisió al CRIM. Que tingui un bon dia, canceller. I vostè també, senyoreta Corb.

L'assistenta social va sortir apressadament del despatx sense mirar enrere. En Corvus va prémer un botó de la taula per cridar els seus assistents.

La Morrigan es va aixecar del sofà. Tenia ganes d'escriu-dassar el seu pare, però la veu li va sortir tremolosa i tímida.

—Puc...?

—Fes el que vulguis —li va etzibar en Corvus mentre remenava la paperassa que tenia sobre la taula—, però no em molestis.

Estimada senyora Malouf,

~~*Em sap greu que no tingui ni idea de patinar sobre gel.*~~

~~*Em sap greu que li semblés una bona idea anar a patinar sobre gel malgrat haver complert un milió d'anys i tenir uns ossos que es trenquen amb un cop de vent.*~~

Em sap greu que es fracturés el maluc. No era la meua intenció. Espero que es recuperi ben aviat. Sisplau, accepti les meves disculpes i cuidi's molt.

Atentament,

Morrigan Corb

Estirada al terra de la segona sala d'estar, la Morrigan va passar a net les darreres frases en un full de paper impecable que després va doblegar i va ficar dins d'un sobre, tot i que no el va tancar, en part perquè sabia que en Corvus voldria repassar la carta abans d'enviar-la, però també per excloure la improbable possibilitat que la seva saliva pogués provocar que algú s'arruïnés o patís una mort sobtada.

La Morrigan es va quedar glaçada en sentir el clic-clac d'unes passes apressades que recorrien el passadís. Va consultar el rellotge de paret. Era migdia. Podia ser la seva àvia, que havia arribat a casa després de sortir a esmorzar amb les amigues. O la seva madrastra, l'Ivy, que buscava algú a qui poder culpar d'una rascada a la coberteria de plata o d'un estrip a les cortines. La segona sala d'estar acostumava a ser un bon amagatall. Era l'habitació més trista de la casa i amb prou feines hi entrava la llum del sol. No agradava a ningú, excepte a la Morrigan.

Les passes es van esvaïr. La Morrigan va deixar anar l'aire que havia estat retenint als pulmons. Va fer girar la rodeta de llautó de la ràdio i, després d'una bona estona de sentir només sorolls de fregit i els xiulets, va trobar una emissora de notícies.

—Aquesta setmana, el sacrifici anual de dracs en temporada d'hivern continua al nord-oest de la Gran Llobera, amb més d'una quarantena d'aquests rèptils assassins identificats per les Forces d'Extinció de Bèsties Radicalment Esquerpes. Les FEBRE han anat rebent cada cop més avisos de localització de dracs a prop del balneari de Caldes de Vallfons, una destinació turística popular per a...

La Morrigan va deixar que la veu esnob i nasal del locutor continués sonant de fons mentre començava a escriure la carta següent:

Benvolgut Pip,

*Em sap greu que et pensessis que «MELASSA»
s'escribia amb Ç.*

Em sap greu que siguis tan ruc.

*Em sap greu que hagis perdut al concurs de lletrejar
paraules pel fet de ser tan ruc. Sisplau, accepta les més
sinceres disculpes per tots els problemes que això et
pugui haver ocasionat. Et prometo que mai més no et
desitjaré sort, m'ocós desagraït.*

Atentament,

Morrigan Corb

En aquell moment, a les notícies de la ràdio, uns quants testimonis parlaven de les cases que havien perdut amb les inundacions de l'estat d'Auge i ploraven la pèrdua dels éssers estimats que l'aigua s'havia endut quan els carrers s'havien convertit en veritables rieres. La Morrigan va sentir una fiblada de tristesa i va esperar que en Corvus tingués raó i finalment es pogués demostrar que el mal temps no havia estat culpa seva.

*Benvolguda Fàbrica de Melmelades de Colldexacal,
Em sap greu, però no creuen que hi ha coses molt pitjors
que un lot de melmelada defectuós?*

—Tot seguit analitzarem si és possible que la Negranit sigui més a prop del que ens pensem —va dir el locutor. La Morrigan es va quedar de pedra. Un cop més, aquella paraula tan temuda—. Si bé la majoria dels experts sostenen que encara queda ben bé un any perquè s'acabi l'Era actual, un nombre reduït de cronologistes alternatius creuen que podríem celebrar la Negranit molt abans. Tenen raó o no tenen res més a fer?

Un lleuger calfred va recórrer el clatell de la Morrigan, però ella no en va fer cas.

«No tenen res més a fer», va pensar, desafiant.

—Però abans cal dir que avui ha augmentat la inquietud a la capital a mesura que s'estenen els rumors d'una escassetat imminent de prodigis —va continuar la veu nasal del locutor—. Un portaveu d'Indústries Bram ha expressat públicament la seva preocupació en una roda de premsa celebrada aquest matí.

Una veu masculina parlava en veu baixa per damunt dels murmuris de fons dels periodistes:

—No hi ha cap mena de crisi a Indústries Bram. Els rumors d'una escassetat d'energia a la República són absolutament falsos. Puc dir-ho més alt, però no més clar.

—Doncs parli més alt! —va exclamar algú, més enllà.

L'home va alçar una mica la veu.

—A la República hi ha tantes reserves de prodigis com sempre, i continuem acumulant els fruits d'aquest recurs natural tan abundant.

—Senyor Jones —va cridar un periodista—. Pensa respondre a les denúncies de talls de corrent massius i de funcionament defectuós de la tecnologia prodigiosa als estats de Far del Sud i el Xang

Oriental? Ezra Bram està al cas d'aquests problemes? Pensa abandonar la seva vida reclosa per afrontar la problemàtica pública-ment?

El senyor Jones es va escurar la gola.

—Un cop més, són simples rumors sense solta ni volta que s'han escampat per intentar atemorir la població. Els sistemes de supervisió actuals no han detectat pas que manquin dispositius prodigiosos ni que els existents presentin un funcionament defectuós. La xarxa de ferrocarril nacional funciona a la perfecció, igual que la xarxa elèctrica i els Serveis d'Atenció Sanitària Prodigiosa. Pel que fa al senyor Bram, és plenament conscient que Indústries Bram, com a única proveïdora de la nació de prodigis i productes que se'n deriven, té una gran responsabilitat en aquesta situació. Com sempre, mantenim el nostre compromís amb...

—Senyor Jones, s'ha especulat sobre la possibilitat que la manca de prodigis estigui relacionada amb els nens maleïts. Pot avançar-nos alguna cosa sobre aquest tema?

La Morrigan va deixar caure la ploma.

—N-no sé... No sé ben bé a què es refereix —va balbucejar el senyor Jones. Semblava que l'haguessin enxampat amb la guàrdia baixa.

—Bé —va prosseguir el periodista—, Far del Sud i el Xang Oriental acumulen tres nens maleïts als registres estatals, a diferència de l'estat d'Auge, que actualment no en té cap i no ha patit escassetat de prodigis. La Gran Llobera també té una nena maleïda registrada, la filla del cèlebre polític Corvus Corb. Serà aquest, el proper estat afectat per la crisi?

—Repeteixo que no hi ha cap crisi...

La Morrigan va deixar anar un gruny i va apagar la ràdio. Ara ja la culpaven fins i tot de coses que encara no havien succeït. Quantes cartes de disculpa hauria d'escriure, el mes vinent? Se li entumia la mà només de pensar-hi.

Va esbufegar i va tornar a agafar la ploma.

Benvolguda Fàbrica de Melmelades de Colldexacal,

Em sap greu això de la melmelada.

Atentament,

M. Corb

El pare de la Morrigan era el canceller de la Gran Llobera, el més extens dels quatre estats que formaven la República de Mardeglaç. Era un home molt ocupat i important, i mai no parava de treballar, ni tan sols en les rares ocasions en què es trobava a casa a l'hora de sopar. A dreta i esquerra sempre l'acompanyaven en Dret i l'Esquerre, el seu parell d'assistents. En Corvus Corb es passava la vida despatxant assistents i contractant-ne de nous. Li duraven tan poc que va arribar un moment en què va deixar d'aprendre-se'n els noms.

—Envia una nota al general Wilson, Dret —estava dient quan la Morrigan es va asseure a taula aquell vespre. Al davant hi tenia la madrastra, l'Ivy, i a l'altre extrem de la taula, l'àvia. Ningú no es va mirar la Morrigan—. El seu departament ha de presentar un pressupost per al nou hospital de campanya a principis de primavera com a màxim.

—Sí, canceller —va dir en Dret, alçant unes mostres de tela blava—. I pel que fa a la tapisseria nova del seu despatx?

—Optaré pel blau cel, em sembla. Parli-ho amb la meva dona. És ella, qui hi entén, d'aquestes coses. Oi, estimada?

L'Ivy va fer un somriure radiant.

—El violeta —va decidir, amb una rialla relaxada i cristal·lina—. Així farà joc amb els teus ulls.

La madrastra de la Morrigan no semblava que encaixés gaire al Palau Corb. Els seus cabells daurats i la seva pell lleugerament morena (un record de l'estiu que havia passat «desestressant-se» a les

glorioses platges del sud-est d'Auge) quedaven fora de lloc entre els cabells negres i la pell pàl·lida de la família Corb, que mai no aconseguien bronzejar-se.

La Morrigan pensava que potser allò explicava que al seu pare li agradés tant l'Ivy: perquè no era com ells. Asseguda en aquell menjador tan depriment, l'Ivy semblava una obra d'art exòtica que ell hagués comprat durant unes vacances a l'estranger.

—Esquerre, en saps res, del brot de xarampió al Campament Setze?

—Controlat, senyor, però encara pateixen talls de corrent.

—Cada quant?

—Un cop per setmana. De vegades, dos. Hi ha malestar a les poblacions frontereres.

—A la Gran Llobera? N'estàs segur?

—Res comparable amb les revoltes dels suburbis de Far del Sud, senyor. Només nivells moderats de pànic.

—I ho atribueixen a l'escassetat de prodigis? Quina ximpleria. No tenim pas problemes, aquí. El Palau Corb mai no havia funcionat millor. Mira aquells llums, fan tanta claror com el sol. Els generadors deuen estar plens a vessar.

—Sí, senyor —va dir l'Esquerre amb un deix d'inquietud—. Això... no ha passat desapercebut als ciutadans.

—Ai, queixes, queixes i més queixes —va rondinar una veu des de l'altre extrem de la taula. L'àvia portava el vestit llarg de color negre habitual de cada sopar, i s'havia enjoiat el coll i els dits. Anava pentinada amb un monyo perfecte de cabells aspres i grisos com l'acer—. No crec que hi hagi escassetat de prodigis: només aprofitats que no han pagat les factures. No em semblaria pas malament, que l'Ezra Bram els interrompés el subministrament.

Mentre xerrava, l'àvia anava tallant el bistec en trossets sagnants i diminuts.

—Anul·leu tots els compromisos que tenia per demà —va dir en Corvus als seus assistents—. Aniré a visitar aquestes ciutats fronte-

res per fer unes quantes encaixades de mans amb els veïns. Amb això n'hi hauria d'haver prou per fer-los callar.

L'àvia va fer una rialleta malèvola.

—El cervell, els hauries d'encaixar. Tanta mala llet que tens, Corvus... Per què no la demostres?

El rostre d'en Corvus va adoptar una expressió agra. La Morrigan va reprimir un somriure.

Una vegada havia sentit una criada xiuxiuejant que l'àvia era una «vella harpia disfressada de dama». Per dins, la Morrigan hi estava d'acord, però al mateix temps li agradava força aquella crueltat, sempre que no apuntés cap a ella.

—Demà... demà és el Dia dels Oferiments, senyor —va dir l'Esquerre—. Es va comprometre a fer un discurs per als nanos que els rebran.

—Ostres, no hi ha dret —va fer en Corvus («Sí», va pensar la Morrigan mentre se servia pastanagues al plat. «El tens a l'altra banda, en Dret»)—. Em fa una mandra... Suposo que no és possible tornar-ho a cancel·lar, aquest any, oi? On tindrà lloc aquesta celebració? I a quina hora?

—A l'Ajuntament, al migdia —va precisar en Dret—. Hi haurà nanos de l'escola de St. Christopher, de l'Acadèmia Mary Henwright i de l'escola privada de Colldexacal.

—D'acord —va dir en Corvus, sospirant amb desgana—. Prepararé un discurs però aviseu el diari. Assegureu-vos que vindrà algú a cobrir l'acte.

La Morrigan es va empassar un tros de pa.

—Què és el Dia dels Oferiments?

Tal com passava sempre que la Morrigan deia alguna cosa, tot-hom es va tombar cap a ella amb una mirada d'estupefacció, com si a un moble li haguessin sortit cames de cop i volta i s'hagués posat a ballar claqué per la sala.

El silenci es va allargar una bona estona.

—Potser podríem convidar les escoles benèfiques a l'Ajuntament

—va afegir el seu pare, com si no hagués passat res—. És una bona estratègia de promoció, fer coses per a les classes baixes.

—Corvus, per l'amor de Déu —va rondinar l'àvia—. Només cal que et facis una foto amb un nen idiota, i allà en tindràs centenars per triar. Agafes el més fotogènic, li estrenys la mà i toques el dos. No cal complicar-se més.

—Mmm —va fer ell, assentint—. Tens raó, mare. Et fa res passar-me la sal, Esquerre?

En Dret es va escurar la gola amb timidesa.

—De fet, senyor... Potser no seria mala idea incloure les escoles menys privilegiades. Així potser apareixerem en alguna portada.

—Això podria fer augmentar el seu índex de popularitat a les zones rurals —va afegir l'Esquerre mentre s'abocava damunt de la taula per agafar el saler.

—No cal filar tan prim, Esquerre —va dir en Corvus, alçant una cella i mirant-se de reüll la seva filla—. El meu índex de popularitat podria augmentar a tot arreu.

La Morrigan va notar una minúscula fiblada de culpabilitat. Sabia que el repte més gran que el seu pare havia d'afrontar a la vida era conservar la simpatia dels votants de la Gran Llobera, tot i els infortunis que atreia la seva única filla. En Corvus considerava un veritable miracle que, malgrat tot, estigués gaudint del cinquè any com a canceller de l'estat, i la pregunta de si podria mantenir un nivell de bona sort tan inversemblant durant un any més li suposava una angúnia diària.

—Però la mare té raó: no cal que l'Ajuntament estigui ple a vessar —va prosseguir—. Empesqueu-vos alguna altra manera de sortir a les portades.

—És una subhasta? —va preguntar la Morrigan.

—Una subhasta? —li va etzibar en Corvus—. Què t'empatolles, tu, ara?

—El Dia dels Oferiments.

—Ai, redéu... —va exclamar. Tot seguit, va fer un soroll d'impa-

ciència i es va tornar a centrar en la paperassa que tenia damunt la taula—. Ivy, explica-l'hi tu.

—El Dia dels Oferiments —va començar a dir l'Ivy, amb aires de protagonisme— és el dia en què els nanos que han acabat la primària reben una oferta educativa, si tenen sort.

—O si tenen diners —va afegir l'àvia.

—Sí —va prosseguir l'Ivy, lleugerament irritada per la interrupció—. Si són molt intel·ligents o demostren un gran talent, o si els seus pares tenen prou diners per subornar qui faci falta, el representant d'alguna institució acadèmica licitarà per ells, els farà una oferta.

—I tots reben un oferiment? —va preguntar la Morrigan.

—I ara! —va dir l'Ivy, rient mentre mirava la criada que acabava d'entrar per deixar una gerra de salsa de carn damunt la taula. Amb un xiuxiueig exagerat, va afegir—: Si tothom estudiés, d'on trauríem la gent del servei?

—Però això no és just —va protestar la Morrigan, amb el front arrufat, veient com la minyona s'esmunyia apressadament del menjador, tota enrojolada—. A més a més, no ho entenc. Què és el que s'ofereix?

—El privilegi de vetllar per l'educació d'un infant —la va interrompre en Corvus, amb impaciència, gesticulant com si intentés foragitar la conversa amb una mà—. La glòria de donar forma a les ments joves del dia de demà i tota la pesca. I ara para de fer preguntes, que això no t'afecta gens. Esquerre, a quina hora tinc la reunió amb el director de la Comissió d'Agricultura, dijous?

—A les tres en punt, senyor.

—Puc venir?

En Corvus va parpellejar diverses vegades mentre les arrugues del front se li enfonsaven per moments.

—Per què hauries de venir a la reunió amb el director de...?

—Em referia al Dia dels Oferiments. Demà. A la cerimònia que se celebrarà a l'Ajuntament.

—Tu? —va exclamar la seva madrastra—. A una cerimònia del Dia dels Oferiments? Per què?

—Jo només... —La Morrigan es va quedar callada un moment, insegura de cop i volta—. Aquesta setmana és el meu aniversari, podria ser un bon regal. —Tots els seus familiars van desviar la mirada en un gest que va confirmar les sospites de la Morrigan: s'havien oblidat que complia onze anys al cap de dos dies—. He pensat que podria ser divertit celebrar-ho així... —va afegir, tot i que de seguida va abaixar la mirada cap al plat, penedint-se d'haver obert la boca.

—No és divertit —va replicar en Corvus—. Pur protocol polític. I no, no pots venir. Ni parlar-ne. És una idea de bomber.

La Morrigan es va enfonsar a la cadira. Se sentia abatuda i ximple a parts iguals. Au, vinga, però què s'esperava? En Corvus tenia raó: era una idea de bomber.

Els Corb van acabar de sopar envoltats d'un silenci incòmode que es va prolongar una bona estona, fins que...

—Ben mirat, senyor... —va dir en Dret amb veu vacil·lant. Els coberts d'en Corvus van repicar al plat i els seus ulls van amenaçar l'assistent amb la mirada.

—Què?

—B-bé... que si estigués disposat... No estic dient que ho hagi de fer: només que si li vingués de gust fer-ho, la presència de la seva filla podria... podria contribuir a millorar la seva imatge pública. Fins a cert punt.

—Senyor —va dir l'Esquerre, masegant-se les mans—. Opino... opino que en Dret... té raó. —En Corvus treia foc pels queixals, però l'Esquerre es va afanyar a explicar-se—. El-el... el que vull... el que vull dir és que, segons les enquestes, la població de la Gran Llobera troba que vostè és una mica... distant.

—Fred —el va corregir en Dret.

—Pel bé del seu índex de popularitat, no li aniria malament recordar a la gent que està a punt de convertir-se en un... en un pare

desolat. Des del punt de vista periodístic, això podria aportar un interès especial a l'esdeveniment, senyor.

—Com d'especial?

—Com per ocupar una portada sencera.

En Corvus es va quedar callat, i a la Morrigan li va semblar percebre un tic nerviós a l'ull esquerre.